

Janet MacLeod Trotter

*Co šeptá
srdce*

KLOKAN

Copyright © Janet MacLeod Trotter, 2007, 2012, 2021
Czech edition published by arrangement
with Suasive Consultants Private Limited
(www.montsecortazar.com)
Translation © Helena Dvořáková, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE TEA PLANTER'S DAUGHTER
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím MacLeod Trotter Books Ltd
přeložila Helena Dvořáková
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-619-3

Věnování

Na památku mé matky Sheily a jejích bratrů, strýce Duncana a strýce Donalda, kteří všichni započali svůj život v Indii. Byli veselí, laskaví, zábavní, velkorysí, lidštit a nesli v sobě nezlomného ducha rodu Gorrieových plného optimismu, smyslu pro spravedlnost a víry v lidské pokolení. S obdivem a láskou.

1. kapitola

Ásám, Indie, 1904

„Vypadni!“ zařval Jock Belhaven ze své pracovny.
„A odnes to smradlavý žrádlo!“

„Ale, sáhíbe, musíte sníst...“

Ozval se tříštivý zvuk porcelánu narážejícího na teakový rám dveří.

„Snažíš se mě otrávit, co?“ hulákal opile Jock. „Vypadni, nebo tě zastřelím! Hergot!“

Clarissa a Olive na sebe ve vedlejším pokoji znepokojeně pohlédly; přes tenké stěny bungalovu slyšely každé slovo. Olive, s očima vytřeštěnýma hrůzou, při řinčení dalších rozbíjejících se talířů upustila smyčec svých houslí. Clarrie vyskočila z křesla u krbu.

„Neboj se, uklidním ho.“ Přemohla se, aby se na svou strachem zkoprnělou mladší sestru pousmála, a rozběhla se ke dveřím, kde se málem srazila s Kamalem, jejich bengálským *khánasámou*, který se šokovaným výrazem ve vousaté tváři kvapně couval z Jockovy pracovny. Provázela ho smršť sprostých nadávek.

„Sáhíbovi být špatně,“ řekl a rychle zavřel dveře. „Zuří jako tygr.“

Clarrie položila ruku na starcovu paži. Kamal sloužil jejímu otci od doby, kdy působil v armádě, dávno před Clarriiným narozením, a věděl, že ten běsnící opilec za dveřmi je pouhým žalostným stínem kdysi vitálního, dobrosrdečného muže.

„Musel být ve vesnici a koupit si alkohol,“ zašeptala. „Tvrdil, že jde na ryby.“

Kamal kajícíně zavrtil hlavou. „Je mi to líto, slečno Clarisso.“ „Není to tvoje vina,“ odvětila rychle. Nešťastně naslouchali, jak Jock nadává a hází věcmi po místnosti.

„Váš otec za to nemůže,“ podotkl Kamal. „To ta horečka. Když ho přepadne, on muset pít, aby utišil bolest. Za pár dní být jako rybička.“

Taková loajalita Clarrie dojala, oba však věděli, že jejího otce netrápí jen záchvaty zimnice. Jeho pití se neustále zhoršovalo od chvíle, kdy při strašlivém zemětřesení zemřela její matka – potřetí těhotná ležela v posteli a rozmačkal ji vyvrácený strom. Teď měl Jock oficiálně zakázáno kupovat si alkohol v důstojnické jídelně v Šilaungu a obezřetně se k němu chovali i v klubu plantážníků v Tezpuru, při těch vzácných příležitostech, kdy se vydali hlouběji do vnitrozemí na jezdecké klání nebo na dostihy. Už si nemohl dovořit bedny whisky z Kalkaty, a tak byl odkázaný na lacinou ohnivou vodu od vesničanů z kmene Khásí nebo na misky s opiem, aby otupil své zoufalství.

„Běž připravit čaj,“ navrhla Clarrie, „a zůstaň s Olive. Je nerada sama. Já se postarám o otce.“ Povzbudivě se na Kamala usmála, zhluboka se nadechla a odhodlaně zaklepala na dveře pracovny. Otec na ni křikl cosi v nesouvislé směsici angličtiny a bengálštiny. Clarrie odvážně pootevřela dveře.

„Babu,“ oslovila ho láskyplným pojmenováním, které používala v dětství, „to jsem já, Clarrie. Můžu jít dál?“

„Táhni k čertu!“ zavrčel.

Clarrie strčila do dveří a vklouzla dovnitř. „Přišla jsem ti dát dobrou noc, Babu,“ pokračovala. „Napadlo mě, jestli bys před spaním neměl chuť na trochu čaje?“

Ve žlutém světle olejové lampy viděla, jak se tam uprostřed všeho toho nepořádku kymácí jako přeživší trosečník po bouři. Na dřevěné podlaze se mezi rozprsknutou směskou rýže a dhálu povalovaly plesnivé knihy stržené z polic a střepy modrobílého porcelánu – matčina oblíbeného, s motivem

vrby. U nohou mu ležela smažená ryba. A navzdory chladnému vzduchu se v místnosti vznášel silný zápach alkoholu a potu.

Clarrie se snažila nedat najevo své zděšení, zdržela se veškerých komentářů, překročila ten binec a vešla do místnosti. Upozorňovat na něj teď nemělo smysl, otce by tím jen rozzuřila. Ráno ho budou pronásledovat výčitky svědomí. Přestože ji podezřívavě pozoroval, jeho námitky ustaly.

„Pojď se posadit ke krbu, Babu,“ přemlouvala ho. „Znovu ho roztopím. Vypadáš unaveně. Chytil jsi dnes nějakou rybu? Ama říkala, že její synové včera v Um Širpí ulovili několik velkých mahsírů. Možná bys to tam měl zítra zkusit. Vyjedu si a omrknu to tam, ano?“

„Ne! Neměla by ses venku pohybovat sama,“ zamumlal. „Levharti...“

„Dávám si pozor.“

„A ti chlapi.“ Zabuřel.

„Jací chlapi?“ Nasměrovala ho k ošuntělému křeslu.

„Verbíři... Čmuchají tady kolem... Zatracení Robsonové.“

„Wesley Robson?“ zeptala se překvapeně Clarrie.

„Z Oxfordské plantáže?“

„Jo,“ vyhrkl Jock a znovu se rozčílil. „Snaží se mi ukrást dělníky!“

Není divu, že otec byl v takovém stavu. Některé velké čajové plantáže, jako třeba Oxford, si při hledání nových pracovních sil pro svá rozsáhlá pole počínaly vskutku bezohledně. Clarrie potkala Wesleyho Robsona loni na zápase póla v Tezpuru; byl to jeden z těch neomalených mladíků, kteří nedávno přijeli z Anglie, pohledných a arogantních, přesvědčených, že po třech měsících vědí o Indii víc než ti, co tu strávili celý život. Její otec se proti němu okamžitě vymezil, protože patřil k Robsonovým z Tynesidu, k vlivné rodině, která stejně jako Belhavenovi začínala coby pachtýři, ale zbohatla na kotlích a nyní investovala do čaje. Zdálo se, že vše, na co sáhnou, jim přinese nemalé peníze. Robsonovi

a Belhavenovi se před lety rozhádali kvůli jakémusi zemědělskému vybavení.

„Viděl jsi pana Robsona?“ zeptala se znepokojeně Clarrie.

„Táboří na břehu Um Širpí.“ Jock si odfrkl.

„Možná si jenom vyrazil na ryby,“ podotkla ve snaze ho uklidnit. „Kdyby nabíral lidi na práci na plantážích, obcházel by vesnice a rozdával peníze a opium, jako by mu to tu patřilo.“

„Snaží se mě zničit.“ Jock se nenechal uchlácholit. „Jeho strýc, starej Robson, byl stejnej – vytlačil máho tátu z kšeftu. Nikdy mu to neodpustím. Teď jsou v Indii – v mojí Indii. Jdou po mně...“

„Nerozčiluj se,“ řekla Clarrie a rychle ho vedla ke křeslu. „Nikdo nás z obchodu nevytlačí. Ceny čaje určitě zase brzy stoupnou.“

Seděl tam, shrbený a se strhaným obličejem, a pozoroval ji, jak zlehka fouká do skomírajících uhlíků a přikládá klacíky. Jakmile se oheň s praskotem znovu rozhořel, místnost prostoupila sladká vůně santalového dřeva. Opatrně se na otce podívala. Bradu měl svěšenou na hrudi a jeho přivřené oči působily ospale. Tvář měl pohublou, hlavu téměř plešatou a jeho zvrásněná kůže připomínala starou useň. Nebýt jeho evropského oblečení, vypadal by spíš jako hinduistický asketa než jako voják, který se stal plantážníkem.

Clarrie v podřepu přikládala do ohně. V duchu slyšela matčin libozvučný hlas, který ji něžně napomínal: „Nedřepej si jako prostá venkovanka – seď jako dáma, Clarisso!“ V poslední době bylo občas obtížné vybavit si matčinu tvář; její opatrný úsměv a ostražitě hnědé oči, její tmavé vlasy stažené do úhledného drdolu na zátylku. Otec měl na stole fotografii zachycující celou jejich rodinu při odpolední svačině na verandě; malá Olive sedí otci na klíně a netrpělivá pětiletá Clarissa se vyvléká z matčiny ruky, obličej má rozostřený a zjevně je otrávená tím, že před fotografem musí vydržet bez hnutí. Její matka však zůstala klidná; štíhlá, krásná prerafaelitská postava s lehkým zádumčivým úsměvem.

Ama, jejich stará chůva, Clarrie říkala, že čím je starší, tím víc se podobá své matce. Zdělila tmavou pleť a velké hnědé oči Jane Cooperové, zatímco Olive měla nazrzlé vlasy a světlejší pleť Belhavenových. Sestry si nebyly vůbec podobné a pouze Clarriin vzhled prozrazoval indický původ jejich matky míšenky. Ačkoli vyrůstaly na Belgúrí, chráněné před společností, věděla, že v britských kruzích je jejich rodina považována za poněkud pobuřující. Mnoho mužů mělo indické milenky, nicméně její otec porušil konvence tím, že si jednu vzal za ženu a usadil se s ní. Jane Cooperová, dcera britského úředníka a ásámské dělnice v hedvábném průmyslu, vyrostla v katolickém sirotčinci a po absolvování misijní školy v Šilaungu se stala učitelkou.

Jako by to nebylo už tak dost pohoršující, vyvolal Jock další rozpaky očekáváním, že anglo-indická společnost přijme jeho dcery jako ryzí anglické růže. A aby tomu nasadil korunu, tenhle nadutý voják z divokého Northumberlandu se ještě navíc domníval, že umí pěstovat čaj.

Clarrie slyšela urážlivé poznámky v kostele i v klubu a cítila odmítavý postoj žen z vojenské čtvrti v Šilaungu, které se přestaly bavit, jakmile vstoupila do krámků na tržišti. Olive tyhle nákupy nesnášela, ale Clarrie se těmi úzkoprsými osobami nehodlala nechat vyvést z míry. Měla větší právo tady žít než kterákoli z nich a svůj domov mezi ásámskými kopci nesmírně milovala.

Přesto sdílela otcovy obavy o majetek. Strašlivé zemětřesení před sedmi lety zpusťovalo celé hektary svahu a museli jej znovu osázet, což stálo spoustu peněz. Čajovníky teprve nyní dozrávaly, zatímco trh s jejich jemnými lístky se podle všeho rozplynul jako ranní mlha. Nenasytné britské chuťové buňky si teď žádaly silné, robustní čaje z horkých, vlhkých údolí Horního Ásámu. Přála si, aby existoval někdo, na koho by se mohla obrátit o radu, protože její otec byl zřejmě odhodlaný se zničit.

Clarrie se na něj podívala. Podřimoval. Vstala a ze skládacího lůžka v rohu místnosti přinesla deku. Její otec tady spal posledních sedm let, nedokázal vstoupit do ložnice, v níž zemřela jeho milovaná Jane. Clarrie ho do ní zabalila. Pohnul se a jeho oči se třepotavě otevřely. Upřeně na ni pohlédl a poklesla mu brada.

„Jane?“ hlesl vyčerpaně. „Kde jsi byla, zlato?“

Clarrie zatajila dech. V opilosti si ji často pletl s její matkou, ale pokaždé to s ní otrásl.

„Spi,“ řekla tiše.

„Děcka.“ Zamračil se. „Jsou v posteli? Musím jim dát dobrou noc.“

Snažil se zvednout, ona ho však jemně zatlačila zpátky. „Jsou v pořádku,“ zašeptala. „Spí... Nebuď je.“

Svezl se pod přikrývku. „Dobře,“ vzdychl.

Naklonila se k němu a políbila ho na čelo. V očích ji zašťipaly slzy. Přestože jí bylo teprve osmnáct, tížila ji hromada povinností. Jak dlouho takhle můžou pokračovat? Nejenže čajová plantáž upadala, ale dům potřeboval opravit a Olivina učitelka hudby si právě zvedla honorář. Clarrie potlačila paniku. Až otec vystřízliví, promluví si s ním. Dříve či později se bude muset jejich problémům postavit čelem.

Když se vrátila do obývacího pokoje, našla Olive, jak se krčí v křesle, objímá si kolena a pohupuje se sem a tam. Kamal stál vedle vyřezávaného stolku u okna a hlídal stříbrnou čajovou konvici.

„Spí,“ řekla jim. Olive se přestala pohupovat. Kamal souhlasně přikývl a nalil Clarrie šálek čaje, zatímco ona si šla sednout vedle sestry. Položila Olive ruku na vlasy a odhrnula jí je z obličeje. Dívka sebou trhla a odtáhla se, její tělo bylo napjaté jako struna. Clarrie slyšela výmluvné sípání předcházející záchvatu astmatu.

„Nic se neděje,“ řekla uklidňujícím hlasem. „Jestli chceš, můžeš pokračovat ve hraní.“

„Ne, nemůžu,“ lapala po dechu Olive. „Jsem moc rozrušená. Proč tak křičí? A rozbíjí věci? Pořád něco rozbíjí.“

„Nemyslí to tak.“

„Proč mu v tom nezabráníte? Proč mu nezabráníte v pití?“

Clarrie pohledem mlčky prosila Kamala, který právě postavil její šálek na malý vykládaný stolek vedle ní.

„Já všechno uklidím, slečno Olive. Ráno být všechno zase lepší,“ pronesl.

„Už to nikdy nebude lepší! Chci svoji maminku!“ naříkala Olive. Propukla v záchvat kašle, toho zvláštního sípavého kašlání, které ji trápilo v chladném období, jako by se snažila vypudit špatný vzduch. Clarrie ji držela a mnula jí záda.

„Kde máš masť? V ložnici? Dojdu pro ni. Kamal uvaří vodu, abys mohla inhalovat, vid', Kamale?“

Pobíhali kolem a starali se o Oliviny potřeby, dokud se dívka neutišila a její kašel nepolevil. Kamal uvařil čerstvý čaj s hřejivým kořením: skořicí, kardamomem, hřebíčkem a zázvorem. Clarrie vdechovala jeho vůni, usrkávala zlatavou tekutinu, a její nervy byly s každým douškem klidnější. Všimla si, že i Olive se do pobledlé tváře našťěstí začíná znovu vracet barva.

„Kde je Ama?“ zeptala se Clarrie, když si uvědomila, že ženu neviděla od oběda. Byla příliš zaneprázdněná dohledem nad pletím na čajové plantáži, než aby to zaznamenala.

Kamal s nelibostí zavrtěl hlavou. „Toulá se ve vesnici. Dělat si, co se jí zlíbí.“

„Jeden z jejích synů je nemocný,“ podotkla Olive.

„Proč se mi o tom nezmínila?“ podivila se Clarrie. „Doufám, že to není nic vážného.“

„To nikdy vážné,“ prohlásil Kamal. „Vždycky bolest zubů nebo větry. Ale Ama hned letí jako kvočna.“ Zakdálal.

Clarrie si se smíchem odrkla a Olive se usmála. „Neutahuj si z ní,“ řekla Clarrie. „Obskakuje tě stejně jako kohokoli z nás.“

Kamal se ušklíbl a pokrčil rameny, jako by chování Amy a jí podobných bylo mimo jeho chápání.

Krátce nato se všichni uložili ke spánku. Olive se pod chladnou vlhkou přikrývkou přitulila ke Clarrie. Za noci, kdy byl jejich otec posilněn alkoholem, třináctiletá dívka vždycky žadonila, aby mohla spát v Clarriině posteli. Ne že by k nim Jock někdy vtrhl a vzbudil je, ale jakýkoli noční zvuk – houkání sovy, řev šakala nebo vřiskot opice – Olive rozechvíval nepochopitelným strachem.

Clarrie zůstala vzhůru ještě dlouho poté, co Olivino hlučné dýchání vystřídal pravidelný spánkový rytmus. Spala neklidně a probudila se ještě před svítáním. Nemělo smysl dál ležet a lámat si hlavu nad problémy. Vyrazí si na ranní vyjížďku. Vyplížila se z postele, rychle se oblékla a vyšla z domu, aby zamířila ke stájím, kde její bílý poník Princ tiše zafrkal na pozdrav.

Když se k němu přitiskla a nasála jeho teplou vůni, rozbušilo se jí srdce. Koupili ho od bhútánských obchodníků během výjimečné dovolené v podhůří Himálaje – poté co zemřela její matka. Otcí život na Belgúrí připadal nějakou dobu nesnesitelný, a tak pár měsíců putovali, přičemž Olive, s dychtivým obličejíkem vykukujícím zpod velkého lýkového klobouku, přepravovali v koši zavěšeném mezi tyčemi. Clarrie si statného, hbitého poníka okamžitě zamilovala a její otec ho schválil.

„Bhútánští poníci jsou vynikající. Jistěže ho můžeš mít.“

Clarrie na něm od té chvíle jezdila téměř každý den. Pohled na ni byl dobře známý prakticky každému v okolí plantáže a na přilehlých lesních stezkách. Lovci a vesničané ji hlasitě zdravili a ona často zastavovala, aby si s nimi vyměnila zprávy o počasí, informace o stopách zvěře nebo předpovědi ohledně monzunů.

S tichým šepotem osedlala Prince, vyvedla ho do svěžího vzduchu těsně před rozbřeskem a poté pokračovala po pěšině, která se vinula od jejich domu přes zarostlou

zahrada. Jakmile prošla spleť pepřovníků, bambusu, ratanu a zimolezu, vyhoupla se do sedla, přehodila si přes ramena hrubou deku a vyrazila na cestu.

V pološeru viděla zašpičaté řady čajovníků, jež se kádovitě svažovaly po strmém svahu. Z vesnic ukrytých v džungli pod nimi stoupaly sloupy přízračného dýmu z prvních ranních ohňů. Kolem ní se na světlém obzoru černaly kuželovité, hustě zalesněné vrchy. Jela dál lesem tvořeným borovicemi, damarovníky a duby, a noční zvuky pozvolna ustupovaly křiku probouzejících se ptáků.

Clarrie jela téměř hodinu, dokud nedorazila na vrchol svého oblíbeného kopce. Z lesního porostu se vynořila na mýtinu právě za svítání. Kolem ní ležely vyvrácené kamenné bloky starého chrámu, už dávno porostlé popínavými rostlinami džungle. Vedle nich, chráněná tamarindem, se nacházela chýše svatého muže postavená z palmového listí a mechu. Střechu měla pokrytou jasmínem a mimózou a rozprostírala se u ní nádherná růžová zahrada, o níž se muž staral. Z nedaleké skály vyvěral křišťálově čistý pramen, plnil tůňku a pak zase mizel pod zemí. Bylo to magické místo plné pronikavě vonících květín, jež skýtalo ohromující výhled táhnoucí se na míle daleko. Jelikož se z chýše nekouřilo, Clarrie předpokládala, že svámí je na cestách.

Sesedla a dovedla Prince k tůnce, aby se napil. Posadila se na polorozpadlý sloup s vytesanými tygry a pozorovala postupující úsvit. Daleko na východě ze tmy vystupovaly vysoké zelené kopce Horního Ásámu. Mohutná řeka Brahmaputra, jež si razila cestu úrodným údolím, se skrývala v závojích mlhy. Za ní, při pohledu na sever, Clarrie viděla, jak světlo dopadá na vzdálené vrcholky Himálaje. Vyčnívaly z mlhy, rozeklané a nadpozemsky krásné, a jejich zasněžené svahy se za svítání barvily do karmínova.

Clarrie, zabalená do deky, seděla bez hnutí, jako by ji někdo očaroval. Zatímco Princ se šel pást opodál, sluneční paprsky nabíraly na síle a vzdálené hory zlatly jako chrámové střechy.

Nakonec si povzdechla a vstala. Tohle místo vždycky uklidnilo její rozjitřené myšlenky. Nechala u svámího dveří pytlíky s čajem a cukrem a znovu naskočila na Prince. Tichý zvuk ji přiměl k otočení. K tůňce se právě skláněla úchvatná laň daňka, aby se napila. Clarrie byla ohromená, že zvíře bez jakéhokoli náznaku strachu dokráčelo tak blízko k nim.

O chvíli později z okolních stromů zazněl ohlušující výstřel. Laň prudce zvedla hlavu, jako by někdo trhl za opratě. Druhý výstřel proletěl tak blízko, že se Princ vyděšeně vzepjal. Clarrie zoufale svírala otěže, aby ho uklidnila. Třetí výstřel zasáhl laň a její nohy se složily jako domeček z karet.

Clarrie, šokovaná brutalitou toho okamžiku, povolila sevření. Princ tančil v šílených, zděšených kruzích a podkluzoval na mokrému listí. V další vteřině ji vyhodil ze sedla a ona dopadla na vlhkou zem. Udeřila se hlavou o kámen a všechno před ní se zbarvilo do ruda. Slyšela křičící mužské hlasy a kroky blížící se směrem k ní.

„Ty blázne!“ zahřímal hluboký hlas.

„Je to jen nějaký zatracený domorodec,“ rozčiloval se jiný.
„Vypálil jsem varovný výstřel.“

„Vždyť je to žena, proboha!“

Clarrie chtěla dál poslouchat, ale jejich hlasy slábly. O kom to mluvili? Než stačila najít odpověď, ztratila vědomí.

2. kapitola

Když se Clarrie probírala, ležela pod plátěným přístřeškem. Na stoličce seděl jakýsi muž s hustým zrzavým knírem a zíral na ni.

„Probouzí se!“ zvolal a napůl vstal.

Další muž típl botou cigaretu a popošel dopředu. Tyčil se nad ní, tmavě hnědé vlasy měl nakrátko střižené a vystoupoulu

bradu hladce oholenou. Díval se na ni pronikavými zelenými očima. Clarrie věděla, že je jí ten pohledný muž povědomý a že by ho měla znát. Ale kdo to byl? A co tu dělala ona?

„Slečno Belhavenová?“ nadnesl a tázavě povytáhl husté obočí. „Jsme rádi, že jste otevřela oči.“

„Je mi to strašně líto,“ vyhrkl druhý muž. „Neměl jsem tu laň zastřelit tak blízko vás. Nikdy bych to neudělal, kdybych věděl, že jste... no... byla jste schovaná v té dece a měla na sobě kalhoty jako muž... prostě jsem si myslel... Sledoval jsem to zvíře dobrých dvacet minut... a nechtěl jsem promarnit příležitost, chápete?“

Ta laň! Clarrie si náhle vzpomněla na strašlivý pohled na překrásné zvíře zastřelené přímo před jejíma očima a na Princovo zděšení z létajících kulek. Pokusila se posadit, jenže při tom pohybu se jí málem rozskočila hlava.

„Princ... Kde je?“ zalapala po dechu.

Vyšší muž si ji posměšně prohlížel. „Předpokládám, že tím nemyslíte žádného ze svých zachránců?“

„Zachránců?“ Clarrie ho zpražila pohledem. „Málem jste mě a mého poníka zabili. A ta ubohá laň...“

Sesunula se dozadu a dotkla se místa, kde ji to bolelo nejvíc. Někdo jí hlavu omotal obvazem. Bolestivě sebou trhla. „Kde je můj poník Princ?“

„Má se skvěle,“ odpověděl muž s vojenským knírkem. „Nosiči ho krmí. Musím říct, že je to krásné zvíře, slečno Belhavenová. Ale vážně si myslím, že byste v tuhle hodinu neměla jezdit sama. Divím se, že vám to otec dovolí. Tohle jsou divoké a nebezpečné kopce.“

Clarrie se na něj ostře podívala. „Zdá se, že jediné nebezpečí hrozí od lovců, kteří se nemůžou dočkat, až stisknou spoušť.“

Muž zrudl a poodstoupil. „Teda, Robsone, vidím, že má bojovného ducha po svém otci.“

Jeho společník se uchechtl tichým, sytým smíchem. „Varoval jsem tě,“ řekl, aniž by z Clarrie spustil oči. „Belhavenovi

jsou známí svou plamennou pýchou.“ V tu chvíli Clarrie poznala ten hluboký hlas s nádechem severoanglického akcentu, podobného akcentu jejího otce.

„Wesley Robson!“ zvolala. „Už si vzpomínám.“

„Jsem polichocen,“ zašeptal, „že si ze všech mladých mužů, kteří na setkání plantážníků usilovali o vaši pozornost, pamatujete zrovna mě.“

„Nebudte,“ opáčila pobouřeně Clarrie. „To jen proto, že mě otec upozornil, že patříte k těm problémovým Robsonovým, a řekl mi, abych se vám vyhýbala.“

Rozčílilo ji, že Wesley se tomu jen zasmál. „A vy se vždycky řídíte otcovými radami?“

Zarděla se. „Samozřejmě.“

„A radí své krásné mladé dceři, aby se takhle brzo ráno vydávala sama na projíždku, dobrou hodinu cesty od domova?“

Clarrie, popuzená jeho blahosklonným tónem, se namáhavě zvedla. „Můj otec ví, že jsem dobrá jezdyně. Znáám tyhle kopce mnohem lépe, než je kdy budete znát vy nebo váš přítel, i když si myslíte, že vám to tu patří. Hlava jí třeštila, když se postavila na nohy. „Prosím, přiveďte mi Prince.“ Pak se jí ke vši smůle podlomila kolena. Wesley ji pohotově zachytil.

„Opatrně,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Voněl dřevěným kouřem a ještě něčím zemitějším. Byla natolik blízko, že si všimla malé jizvičky na jeho levém obočí, která podtrhovala jeho sarkastický výraz. Opálený obličej měl kolem očí zbrázděný drobnými vráskami od mžourání do tropického slunce. Zářivá zeleň jeho duhovek byla doslova fascinující.

„Nejste ve stavu, abyste pokračovala v jízdě, slečno Belhavenová.“ Jeho společník byl neoblomný. „Rozhodně ne.“

„Obávám se, že nám budete muset dovolit, abychom se o vás postarali,“ pronesl Wesley. Clarrie v jeho hlase slyšela výsměch. Velice dobře si uvědomovala jeho silné paže, které ji držely na nohou, a jeho dech ve svých vlasech. Celá roztrěsená se znovu posadila.

Wesley nedbal na její protesty, že nemá hlad, a přikázal jednomu ze sluhů, aby jí přinesl horký čaj a míchaná vajíčka. Samotnou ji překvapilo, že je snědla a vzápětí přijala i druhou porci. Muži zatím kouřili a pozorovali ji, jako by byla nějaký zvláštní nový živočišný druh, který objevili v lese.

„Výborně, jen tak dál!“ poznamenal mladý nižší důstojník, který se jí představil jako Harry Wilson a ujistil ji, že dokud zůstane v kasárnách v Šilaungu, bude jí k službám. „Wesley je můj přítel, potkali jsme se na lodi během plavby z Anglie, skvěle jsme si sedli. Pojí nás láska k rybaření a k lovu. Zdejší krajina je úžasná na lov ptáků. Prý se tu dobře daří i divokým prasatům a medvědům, ale zatím jsem neměl to štěstí. Možná by mi váš otec mohl poradit?“

„Jeho vášní je rybaření,“ odvětila Clarrie. „Lov velké zvěře nesnáší.“

„Víte, že minulý týden potkali přímo uprostřed města levharta?“ Harry pokračoval, jako by snad nic neřekla. „Za bílého dne si to přes místní tržiště namířil na hřbitov u kasáren. Opaľoval se na náhrobku, když ho obklíčili. Nádherné zvíře. Plukovníkova žena si z jeho kůže nechává udělat koberec.“

Clarrie přemítala, jestli ten upovídaný voják svým nekončným žvaněním nepřivádí své druhy k šílenství. Možná ho ticho uvádělo do rozpaků nebo se mu prostě stýskalo po domově. Neměla by ho soudit moc přísně, protože sama strávila spoustu marných hodin teskněním po své mrtvé matce a zpívala si všechny písně, na něž si vzpomněla. Nenáviděla to ticho v domě, který kdysi zněl matčiným zpěvem. Zavřela oči, aby tu vzpomínku zaplašila.

„Harry, myslím, že slečna Belhavenová je unavená,“ vložil se do toho Wesley. „Nechme ji odpočinout. Jeden z nás může zajet za jejím otcem a oznámit mu, že jeho dcera je v bezpečí.“

„Samozřejmě,“ přikývl horlivě Harry. „Já pojedu. To je to nejmenší, co můžu udělat.“

„To není nutné,“ namítla vlažně Clarrie.

„Lehněte si,“ nařídil Wesley a zavedl ji dál do stanu. „Až si odpočinete, zavezeme vás domů.“

Clarrie se podvolila a natáhla se na polní lůžko. Wesley ji přikryl její vlastní dekou.

„Je to trochu provizorní,“ omlouval se, „ale dostatečně pohodlné.“

Najednou si uvědomila, že to je jeho stan a jeho lůžko. Cítila z nich kafr a kouřovou mužnou vůni. Kdyby ji tak nebolela hlava, možná by protestovala. Ale teď si přála jen zavřít oči a počkat, až ta bolest odezní.

Okamžitě usnula. Po probuzení její první pohled padl na Wesleyho sedícího na skládací židli u vchodu do stanu, dlouhé nohy měl natažené dopředu a četl si. Překvapilo ji to. Působil dojmem akčního muže, který čtení bude považovat za zbytečnou činnost, avšak jeho široké čelo a výrazné rysy svědčily o naprostém zaujetí knihou. Vycítil, že ho sleduje, otočil se a mlčky se na sebe dívali. Clarrie intimita toho okamžiku, kdy ležela v posteli onoho cizího muže, zatímco on ji v blízkosti střežil, vehnala ruměnce do tváří.

„Co to čtete?“ zeptala se, aby skryla rozpaky.

Zaklapl knihu. „*Sport v britské Barmě*,“ přečetl nahlas název, „od kapitána Polloka. Vypůjčil jsem si ji z Harryho svinčíku. Velmi užitečná příručka o nejlepších místech k rybaření v Ásámu – ovšem dobrých třicet let zastaralá. Sám bych to asi zvládl líp.“ Hodil knihu na podlahu, vstal, přistoupil ke Clarrie a zahleděl se na ni. „Už je vám lépe, Clarisso?“

„Ano, děkuji,“ odvětila a sklopila zrak. Znervózňovalo ji, že je tak blízko a že ji oslovuje křestním jménem, jako by byli přátelé. „Ráda bych už jela domů.“

„Zatím nikam nepojedete. Dovolte mi, abych se na vás podíval.“ Natáhl se k ní a vzal ji za ruku. Clarrie při tom doteku nadskočila a vyděšeně vytřeštila oči. Wesley ji rychle pustil.

„Proč mě tak nesnášíte?“ zeptal se a sraštil čelo.

„Neznám vás dost dobře na to, abych na vás měla nějaký názor,“ opáčila.

Zazubil se. „Taky bych vás samozřejmě rád lépe poznal.“

„Tak jsem to nemyslela,“ pronesla podrážděně Clarrie.

„Tak mi řekněte,“ vybídl ji Wesley, „co si o mně myslíte? Nebo dopustíte, aby nám malicherné předsudky vašeho otce vůči mé rodině zabránily stát se přáteli?“

Jeho narážka na otce Clarrie rozhněvala. Nedokázal si představit, jak moc Jock trpěl, a neměl právo odsuzovat ho jako malicherného. Její první dojem, že Wesley Robson je nesnesitelný a arogantní, se potvrdil. Už ji nebavilo být uvězněná v jeho spartánském stanu.

„Myslím, že jste nafoukanec a máte o sobě příliš vysoké mínění,“ vmetla mu.

Wesley na ni užasle zíral. Poodstoupil a strčil si ruce do kapes. „No, trochu vděku by neuškodila.“

„Vděku?“ vykřikla Clarrie. „Vy máte ale drzost! Hleděla jsem si svého, užívala si svítání na svém oblíbeném místě, když vtom na mě někdo začne střílet a zraní mě... strašně jsem se lekla... a doteď mě bolí hlava... a navíc jste si ze mě před svým kamarádem z armády utahoval, jako bych byla ještě dítě... můj otec bude zuřit, až se to dozví... chci se prostě jen vrátit domů!“

Vzájemně se probodávali pohledem. Wesleymu ve tváři zuřivě škubal sval. Očividně nebyl zvyklý na kritiku, obzvlášť od mladé ženy. No, jí bylo jedno, jestli ho urazila. Celý tenhle zmatek měl na svědomí on. To on by se měl omlouvat jí.

Wesley se otočil a vypochoďoval ze stanu. Slyšela, jak dává rozkazy sluhům, a když vyšla ven, měli už připravené *dolí*, provizorní bambusová nosítka na tyčích.

„Sluhové vás ponesou,“ oznámil jí stroze.

„Radši bych jela na Princovi,“ odpověděla Clarrie.

Přelétl ji posměšným pohledem. „Vašeho drahého poníka povedu zpátky já. Nehodlám nést vinu za to, že omdlíte a spadnete. Nemůžu vašeho otce ještě víc rozrušit.“

Clarrie se na něj vztekle podívala, ale bez dalších námitek vylezla na *dóli*. Vyrazili svižným tempem kupředu a ona brzy litovala svého souhlasu s tím, že ji ponесou. S každým otřesem cítila své pohmožděné tělo a třesla jí hlava. Skřípala zuby a snažila se udržet. Měla trvat na tom, že zpátky pojede sama, ale po Wesleyem a Princovi, kteří kráčeli kdesi za nimi, nebylo ani památky. Čím víc se blížili k Belgúri, tím byla nervóznější. V jakém rozpoložení asi Harry Wilson zastihl jejího otce? Možná už mladého důstojníka s nadávkami a střelbou vyhnal z pozemku za to, že jeho dceru vystavil nebezpečí. Buď to, nebo ještě vyspával kocovinu.

Nosiči se konečně vypotáceli do strmého svahu a prošli zdmi ohraničujícími usedlost. Kamal a Olive jim vyběhli vstříc.

„Slečno Clarisso! Alláh je milosrdný!“ vykřikl Kamal a pomáhal jí z nosítek.

„Kde jsi byla?“ osočila ji Olive. „Sama jsem se tu bála. Je tvé zranění vážné?“

„Ne, akorát trochu bolestivé.“ Clarrie sestru objala. „Mrzí mě, že jsem způsobila takový rozruch.“

Olive ztišila hlas. „Ráno nám trvalo věčnost, než jsme otce probudili. Zatímco ho Kamal holil, musela jsem si povídat s panem Wilsonem. Jeho sestra hraje na violu, věděla jsi to?“

„Ne, ale pro tebe je to jen dobře.“ Clarrie se napjatě posmála. Nebýt toho ztraceného Wilsona, mohla se vrátit z projížďky, aniž by otec cokoli tušil.

Kamal poslal nosiče do kuchyně, aby se občerstvili, a znepokojeně vedl dívky po schodech nahoru. Na verandě, zastíněné přerostlými popínavými rostlinami, tam seděli otec s Harrym a zaujatě debatovali o rybaření.

„Tady je,“ zvolal nervózně Jock. „Moje Clarrie! Pojd, děvče, ať se na tebe můžu podívat.“

Když vstal, Clarrie si všimla, jak je slabý. Oblečení na něm viselo a ruce, které k ní vztahoval, se třásly. Jeho kůže měla

barvu žloutnoucího pergamentu. Opilecké záchvaty si už vybíraly svou daň. Dnes vypadal hůř než kdy dřív.

„Jsem v pořádku, otče,“ řekla rychle. „Je to jen škrábnutí na hlavě.“

Vrávoravě k ní přistoupil, a kdyby ji Olive pořád majetnický nesvírala, objal by ji. Clarrie z jeho dechu okamžitě ucítila alkohol. Mrkla na stůl a viděla, že už pijí. Zachytil její pohled a začal se bránit.

„Co tě to napadlo, takhle se toulat před svítáním? Měla si mě vzbudit, abych mohl jet taky. Vážně, Clarrie, co si o nás tenhle šikovný mladý důstojník pomyslí?“

Clarrie na něj jen zírala. Těžko mohla říct, že ještě dospával svůj věřejší alkoholový exces, když odcházela.

„Mám o vás obou to nejlepší mínění,“ prohlásil pohotově Harry, vstal a nabídl jí místo. „Prosím, nebuďte na slečnu Belhavenovou tak přísný, ten incident byl výhradně moje vina.“

Jock si povzdechl, jako by neměl chuť se hádat. „No, důležité je hlavně to, že se moje holčička v pořádku vrátila.“ Clarrie si všimla, že se mu v očích zaleskly slzy, a povzbudivě se usmála.

Znovu se posadili a Kamal přinesl Clarrie sklenici rododendronové šťávy a několik jejích oblíbených sladkostí: medové sušenky a kokosové koláčky. Vděčně se o ně podělila s Olive, zatímco Harry živě vykládal o rybaření a Jock naléval ze džbánu další venkovskou pálenku. Clarrie přemítala, kdy dorazí Wesley, a připadalo jí zvláštní, že se o něm dosud nikdo nezmiňoval. Teď, když byla v bezpečí domova, začínala litovat ukvapených slov, která mu řekla. Byla v šoku, ale on si její pohrdání nezasloužil.

Přerušily je výkřiky strážného u brány, který ohlašoval dalšího příchozího.

„To bude váš přítel?“ zeptal se Jock.

„Přivádí Prince,“ pronesla Clarrie, zvedla se a zamířila ke schodům.